

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 01, 2019

Nummer 1, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:14](#) 08-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:19](#) 08-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:16](#) 08-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:13](#) 08-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:15](#) 08-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2397](#) 21-12-2018

RECHTSPRAAK

Is een vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad een vordering van de bevoegde ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad niet een vordering van de ‘bevoegde’ ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr is.

De conceptredactie van het huidige artikel 138 Sr (huisvredebreuk) en artikel 139 Sr (lokaalvredebreuk), die uitgangspunt vormde voor de beraadslagingen van de Staatscommissie voor de samenstelling van een Wetboek van Strafrecht 1870/1876 (naar haar voorzitter ook commissie-De Wal geheten) die het oorspronkelijk regeringsontwerp van het Wetboek van Strafrecht heeft voorbereid, hield – kort gezegd en voor zover hier van belang – in dat voor huisvredebreuk vereist was een ‘vordering van den regthebbende’ en voor lokaalvredebreuk een ‘vordering der ambtenaren aldaar werkzaam’ (bijlage 78: art. 1-2).

Een der commissieleden (Pols) stelde voor ‘vordering van den regthebbende’ te wijzigen in ‘vordering van of vanwege den regthebbende’, omdat niet alleen de eigenaar/bewoner maar ‘ook de huisgasten, bedienden, enz. het [weren van de indringer] moeten kunnen vorderen met strafrechtelijk gevolg bij weigering’. Tevens stelde hij voor om beide bepalingen te combineren en strafbaar te stellen het niet voldoen aan de ‘vordering van of vanwege den regthebbende’. Hij lichtte dit voorstel als volgt toe: ‘een publiek kantoor (...) is “van een ander” namelijk de Staat, de gemeente, enz., de vordering om te vertrekken door de ambtenaren gedaan geschiedt door of vanwege den regthebbende’ (bijlage 78a).

Een ander commissielid (Modderman) stelde voor de conceptredactie te vervangen door de strafbaarstelling van het ‘wederregtelijk’ in een woning of besloten lokaal binnendringen of vertoeven. Dit voorstel lichtte hij als volgt toe: ‘De regter weet ook zonder ons wel, dat wie bij dag de geopende voordeur of een publiek lokaal binnentreedt er “wederregtelijk vertoeft” van ’t oogenblik af dat hij nalaat het bevel om weg te gaan te gehoorzamen’ (bijlage 78d).

Tijdens de beraadslagingen besloot de commissie met drie tegen twee stemmen de

conceptredactie te handhaven, zij het dat het bij huisvredebreuk moest gaan om een ‘vordering van of vanwege den rechthebbende’ (notulen deel II, p. 233). Tijdens het verdere beraad over de formulering van lokaalvredebreuk werd de ‘vordering der ambtenaren aldaar werkzaam’ gewijzigd in de ‘vordering van den bevoegden ambtenaar’ (notulen deel II, p. 241/242). De notulen bevatten evenwel geen enkel aanknopingspunt die deze wijziging zou kunnen verklaren. Ook in de (parlementaire) stukken betreffende het verdere verloop van de totstandkoming van het huidige artikel 138 en 139 Sr is zo een aanknopingspunt niet te vinden.

Tegen deze achtergrond bezien moet worden aangenomen dat de woorden ‘vordering van den “bevoegden” ambtenaar’ in artikel 139 lid 1 Sr enkel tot uitdrukking brengen dat de vordering moet zijn gedaan vanwege de rechthebbende – bijvoorbeeld de Staat of de gemeente – van het voor de openbare dienst bestemde lokaal. Die vordering zal doorgaans worden gedaan door een aldaar werkzame ambtenaar, onder wie is begrepen degene die onder toezicht en verantwoording van de overheid is aangesteld in een functie waaraan een openbaar karakter niet kan worden ontzegd (vgl. HR 18 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO2599, NJ 2004/527).

Gelet op het doel en de strekking van artikel 139 lid 1 Sr, zoals deze mede kunnen worden afgeleid uit hetgeen hiervoor onder 2.4.1 is weergegeven, en in aanmerking genomen voorts dat het hof heeft vastgesteld dat de griffier met instemming van de burgemeester optrad, waarin besloten ligt dat de griffier de vordering deed namens de gemeente als rechthebbende, geeft de verwerping van het hof van het gevoerde verweer niet blijk van een onjuiste uitleg van artikel 139 lid 1 Sr.

Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 350, subsidiair zeven dagen hechtenis, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:13

Zaaknummer: 16/06274

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 139 Sr en 138 Sr

RECHTSPRAAK

Levert het toevoegen van de woorden ‘Zal ik jou eens met GHB inspuiten?’ bedreiging volgens artikel 285 Sr op?

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met zware mishandeling is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659). Het oordeel van het hof dat hiervan in het onderhavige geval sprake is geweest door het toevoegen van de woorden ‘Zal ik jou eens met GHB inspuiten?’, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Deze termijnoverschrijding leidt evenwel niet tot vermindering van de duur van de sanctie, aangezien de door het hof opgelegde maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders zich naar zijn aard niet leent voor een dergelijke vermindering. Daarom is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:19

Zaaknummer: 17/01969

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Is een vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad een vordering van de bevoegde ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr? En vereist tenuitvoerlegging dat de in de onderhavige strafzaak bewezen verklaarde misdrijven gelijksoortig zijn aan de feiten waarvoor de voorwaardelijke straf is opgelegd?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad niet een vordering van de bevoegde ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr is.

Op de gronden die zijn vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak 16/06274, ECLI:NL:HR:2019:13, kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot tenuitvoerlegging van een eerder ter zake van het misdrijf van artikel 131 Sr in verbinding met artikel 57 Sr (het in openbaar bij geschrift of afbeelding opruien tot enig strafbaar feit, meermalen gepleegd) voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf van twee maanden. Het voert daartoe in navolging van een ter terechtzitting in hoger beroep gevoerd verweer onder meer aan dat de in de onderhavige zaak bewezen verklaarde misdrijven van artikel 139 en 144 Sr in verbinding met artikel 47 Sr (medeplegen van door het verwekken van wanorde een geoorloofde openbare vergadering opzettelijk storen alsmede medeplegen van wederrechtelijk in een voor de openbare dienst bestemd lokaal vertoevende, zich niet op de vordering van de bevoegde ambtenaar aanstonds verwijderen) niet gelijksoortig zijn aan de feiten waarvoor de voorwaardelijke straf is opgelegd.

Nu artikel 14g lid 1 Sr noch een andere rechtsregel de eis stelt dat het strafbare feit waaraan de veroordeelde zich voor het einde van de proeftijd schuldig heeft gemaakt, soortgelijk is aan het strafbare feit in verband waarmee de (gedeeltelijk) voorwaardelijke gevangenisstraf is opgelegd, heeft het hof het in het middel bedoelde verweer terecht verworpen. Daarop stuit de klacht af.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van

het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twee weken en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:16

Zaaknummer: 16/06330

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138 Sr en 139 Sr

RECHTSPRAAK

Is een vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad een vordering van de bevoegde ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad niet een vordering van de 'bevoegde' ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr is.

Op de gronden die zijn vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak 16/06274, ECLI:NL:HR:2019:13, kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 350, subsidiair zeven dagen hechtenis, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:14

Zaaknummer: 16/06291

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138 Sr en 139 Sr

RECHTSPRAAK

Is een vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad een vordering van de bevoegde ambtenaar als bedoeld in artikel 13 lid 1 Sr?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de vordering gedaan door de griffier van de gemeenteraad niet een vordering van de 'bevoegde' ambtenaar als bedoeld in artikel 139 lid 1 Sr is.

Op de gronden die zijn vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak 16/06274, ECLI:NL:HR:2019:13, kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 350, subsidiair zeven dagen hechtenis, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:15

Zaaknummer: 16/06328

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138 Sr en 139 Sr

RECHTSPRAAK

Beslissing van de Hoge Raad op het verzoek om wraking van de gehele strafkamer wegens de rol van reservisten.

Tijdigheid van het wrakingsverzoek

De procureur-generaal heeft in de onderdelen 20 en 21 van de conclusie de vraag opgeworpen of verzoekster haar wrakingsverzoek naar de maatstaf van artikel 513 lid 1 Sv tijdig heeft gedaan.

Gelet op het geringe tijdsverloop tussen de in 1.2 genoemde brief van 7 september 2018 en het in 1.3 genoemde wrakingsverzoek van 12 september 2018 wordt die vraag door de Hoge Raad bevestigend beantwoord.

Wettelijk kader voor de wrakingsprocedure

De wettelijke grondslag voor het wrakingsverzoek is artikel 512 Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv). Daarin is bepaald dat op verzoek van de verdachte of het Openbaar Ministerie elk van de rechters die een zaak behandelen, kan worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

De rol van reservisten

De Hoge Raad is blijkens artikel I van zijn Reglement van inwendige dienst verdeeld in vier meervoudige en drie enkelvoudige kamers. Volgens artikel 75 lid 2 en 3 Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: RO) behandelen en beslissen de meervoudige kamers zaken in een combinatie van drie of vijf raadsheren ('de zetel').

De niet in de zetel opgenomen leden van de kamer zijn niet belast met de behandeling en beslissing van de zaak. Zoals is vastgelegd in artikel 1.2 van het Protocol kunnen die leden ('reservisten') met het oog op het bewaken van de rechtseenheid in de kamer deelnemen aan de beraadslaging over zaken in raadkamer. De rol van deze reservisten beperkt zich tot rechtskundige inbreng in het belang van de rechtseenheid. Die deelname van reservisten is nodig om consistentie van cassatierechtspraak te waarborgen. Het ontbreken van consistentie

kan afbreuk doen aan het vertrouwen in de rechtspraak en aan de rechtszekerheid, die beide fundamentele aspecten van de rechtsstaat vormen (vgl. o.m. EHRM 20 oktober 2011, 13279/05, ECLI:CE:ECHR:2011:1020JUD001327905, punt 55|57 (*Nejdet Şahin en Perihan Şahin/Turkije*) en EHRM 29 november 2016, 76943/11, ECLI:CE:ECHR:2016:1129JUD007694311, punt 116 (*Lupeni Greek Catholic Parish e.a./Roemenië*)).

Deelname van reservisten aan de beraadslaging over zaken in raadkamer laat onverlet dat een zaak uitsluitend door de leden van de zetel wordt behandeld en beslist in de zin van artikel 75 lid 2 en 3 RO. Artikel 1.2 van het Protocol bepaalt in dat verband dat reservisten niet deelnemen aan de hoofdelijke omvraag als bedoeld in artikel 7 lid 1 RO. De verplichting tot geheimhouding van hetgeen in de raadkamer over aanhangige zaken is geuit, als bedoeld in artikel 7 lid 3 RO, is onverkort op reservisten van toepassing.

Artikel 1.3.1 van het Protocol schrijft voor dat indien zich ten aanzien van een raadsheer in een concrete zaak feiten of omstandigheden voordoen waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden, die raadsheer niet wordt belast met de behandeling en beslissing van deze zaak, ook als geen verzoek tot verschoning of wraking is gedaan. Artikel 1.3.2 van het Protocol voegt daaraan toe dat die raadsheer evenmin als reservist deelneemt aan de beraadslaging in raadkamer over die zaak en dat hij daarbij niet in raadkamer aanwezig is.

Wraking van reservisten

In het arrest van de Hoge Raad van 25 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1770, is geoordeeld dat – mede gelet op doel en strekking van de wrakingsregeling – onder het behandelen van een zaak in de zin van artikel 512 Sv wordt verstaan: elke rechterlijke bemoeienis met een zaak, van welke aard en omvang dan ook. De in 2.3.1 en 2.3.2 beschreven rol van reservisten bij de beraadslaging in raadkamer over een zaak moet voor de toepassing van artikel 512 Sv worden aangemerkt als rechterlijke bemoeienis met die zaak. Het begrip ‘een zaak behandelen’ in artikel 512 Sv is dus ruimer dan het begrip ‘een zaak behandelen en beslissen’ in artikel 75 lid 2 en 3 RO. Dit brengt mee dat wraking ook ten aanzien van reservisten mogelijk is, anders dan kan worden afgeleid uit de arresten van de Hoge Raad van 18 december 1998, ECLI:NL:HR:1998:AD2977, van 9 mei 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5777, en van 8 augustus 2003, ECLI:NL:HR:2003:AI0806, en voorts in afwijking van hetgeen is bepaald in artikel 2.1.1 en 2.3.2 aanhef en letter c van het Protocol. Aldus wordt een effectieve voorziening in rechte geboden voor gevallen waarin de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden door de aanwezigheid bij en deelname aan de beraadslaging in raadkamer van een reservist ten aanzien van wie sprake is van de in artikel 512 Sv bedoelde feiten en omstandigheden. Dit betekent dat verzoekster ook ten aanzien van de in 1.3 genoemde reservisten van de strafkamer ontvankelijk is in haar wrakingsverzoek.

Reikwijdte van de wrakingsprocedure

Bij de behandeling van de aangevoerde wrakingsgronden wordt vooropgesteld dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling moet worden vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat hij jegens de verzoeker een vooringenomenheid koestert, althans dat bij de verzoeker dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is (vgl. HR 21 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9141 en HR 25 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1770). De beoordeling van wrakingsgronden dient mede plaats te vinden tegen de achtergrond van artikel 6 lid 1 EVRM. Daarbij verdient opmerking dat het belang van artikel 6 lid 1 EVRM en de rechtspraak van het EHRM over die bepaling bij de beoordeling van wrakingsgronden is beperkt tot het vereiste van onpartijdigheid van de rechter (*'impartial tribunal'*). Deze onpartijdigheid behelst de afwezigheid van bevooroordeeldheid en vooringenomenheid (vgl. EHRM 15 december 2005, 73797/01, ECLI:CE:ECHR:2005:1215JUD007379701, punt 118 (*Kyprianou/Cyprus*)). Andere aspecten van artikel 6 lid 1 EVRM, zoals het vereiste van onafhankelijkheid (*'independent'*) en dat van een wettelijke grondslag (*'established by law'*) kunnen op zichzelf beschouwd, gelet op de beperking van artikel 512 Sv tot de rechterlijke onpartijdigheid, geen grond voor wraking opleveren. Die aspecten staan dan ook niet ter beoordeling van de wrakingskamer. Zij kunnen aan de orde gesteld worden in de hoofdzaak zelf, zo nodig door het aanwenden van een rechtsmiddel (zie bijv. HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2607 en HR 6 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2561).

Behandeling van de aangevoerde wrakingsgronden

Ten aanzien van de leden van de zetel heeft verzoekster haar verzoek uitsluitend gemotiveerd met de stelling dat zij zich ontoelaatbaar laten beïnvloeden door de reservisten van de strafkamer. Ze beschouwt die reservisten als derden die 'in een geprivilegieerde setting' invloed uitoefenen op de zetel bij de beslissing van haar zaak en de motivering van die beslissing. De wrakingsgrond die verzoekster ten aanzien van de reservisten heeft aangevoerd, houdt in dat zij op grond van de wet niet in raadkamer aanwezig behoren te zijn en op onrechtmatige wijze invloed uitoefenen op de beoordeling en beslissing van haar zaak.

Zoals in 2.3.1 en 2.3.2 is beschreven, is de rol van reservisten bij de beraadslaging over een zaak beperkt tot rechtskundige inbreng in het belang van de rechtseenheid. De omstandigheid dat reservisten op deze wijze bijdragen aan de beraadslaging in raadkamer over een zaak vormt niet een aanwijzing dat leden van een zetel of betrokken reservisten jegens een partij een vooringenomenheid koesteren of dat een dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is.

De omstandigheid dat deelname van reservisten aan de beraadslaging in raadkamer niet is geregeld in een wet in formele zin, levert evenmin een aanwijzing op voor vooringenomenheid. De klacht dat geen sprake is van een *tribunal established by law* in de zin van artikel 6 lid 1 EVRM is daarom geen grond voor wraking, zoals ook volgt uit hetgeen in 2.5 is overwogen. Ten overvloede verdient opmerking dat deelname van reservisten aan de beraadslaging in raadkamer alsmede hun rol daarbij is voorzien in het Protocol en dat de Hoge Raad zowel het Protocol als de samenstelling van elke kamer van de Hoge Raad op zijn website bekendmaakt. Op deze wijze kan voor elke procespartij op voorhand kenbaar zijn wie als reservisten in raadkamer kunnen deelnemen.

Verzoekster heeft zich voorts beroepen op EHRM 6 oktober 2011, 23465/03, ECLI:CE:ECHR:2011:1006JUD002346503 (*Agrokompleks/Oekraïne*) en EHRM 12 januari 2016, 57774/13, ECLI:CE:ECHR:2016:0112JUD005777413 (*Miracle Europe KFT/Hongarije*).

In het eerstgenoemde arrest oordeelde het EHRM, voor zover hier van belang, dat de rechterlijke onafhankelijkheid en onpartijdigheid meebrengen dat individuele rechters bij de behandeling van de aan hen toegedeelde zaken vrij zijn van ontoelaatbare beïnvloeding door bijvoorbeeld instructies of drukuitoefening, ook door collega-rechters. In de desbetreffende zaak had de president van het gerecht zich, ten gunste van een van de partijen, in de procedure gemengd. Daarmee was niet alleen de onafhankelijkheid van de behandelend rechters in het geding, maar was tevens sprake van objectief gerechtvaardigde schijn van partijdigheid. De in 2.3.1 en 2.3.2 omschreven rol van reservisten kan echter niet worden aangemerkt als een beïnvloeding door collega-rechters die verband houdt met enige vooringenomenheid jegens een partij.

In het hiervoor als tweede genoemde arrest oordeelde het EHRM onder meer dat ‘*discretionary assignment*’ van zaken aan rechters een schijn van een gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid kan wekken. Verzoekster heeft echter de wijze waarop de zetel is samengesteld die haar zaak beslist, niet ter discussie gesteld.

Met een beroep op deze twee arresten van het EHRM kan daarom niet worden geconcludeerd dat zich bij de behandeling van de zaak van verzoekster omstandigheden hebben voorgedaan of zullen voordoen die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de leden van de zetel dan wel de reservisten van de strafkamer jegens haar een vooringenomenheid koesteren of dat de bij haar dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is.

Daarnaast heeft verzoekster een beroep gedaan op rechtspraak van het EHRM over de aanwezigheid van anderen dan rechters in raadkamer en hun deelname aan de beraadslaging aldaar. In het bijzonder heeft zij verwezen naar EHRM 30 oktober 1991, 12005/86,

ECLI:CE:ECHR:1991:1030JUD001200586 (*Borgers/België*), EHRM 20 februari 1996, 15764/89, ECLI:CE:ECHR:1996:0220JUD001576489 (*Lobo Machado/Portugal*) en EHRM 7 juni 2001, 39594/98, ECLI:CE:ECHR:2001:0607JUD003959498 (*Kress/Frankrijk*).

Dat beroep kan evenmin slagen, omdat deze rechtspraak betrekking heeft op het beginsel van 'equality of arms', en schending van dat beginsel, zoals in 2.5 overwogen, op zichzelf beschouwd geen grond is voor wraking. De genoemde rechtspraak ziet op gevallen waarin de in raadkamer aanwezige persoon, voorafgaand aan de beraadslaging in raadkamer, publiekelijk een standpunt over de desbetreffende zaak tot uitdrukking heeft gebracht (zie EHRM 12 april 2006, 58675/00, ECLI:CE:ECHR:2006:0412JUD005867500, punt 53 (*Martinie/Frankrijk*)). Het onderhavige wrakingsverzoek houdt niet in dat deze situatie zich in dit geval heeft voorgedaan bij de leden van de zetel dan wel de reservisten. Ten slotte verschilt de aanwezigheid van reservisten in raadkamer van de in de door verzoekster aangehaalde rechtspraak aan de orde zijnde gevallen in die zin dat reservisten – anders dan een advocaat-generaal of 'commissaire du gouvernement' – de hoedanigheid van raadsheer bezitten.

Aangezien verzoekster ook geen andere feiten of omstandigheden aan haar wrakingsverzoek ten grondslag heeft gelegd die erop wijzen dat de leden van de zetel of de reservisten in haar zaak vooringenomenheid koesteren, is haar verzoek ongegrond.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dient het wrakingsverzoek te worden afgewezen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-12-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2397

Zaaknummer: 18/03936

Rechters: C.A. Streefkerk, E.N. Punt, M.A. Fierstra, J. Wortel en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 512 Sv, 75 RO en 6 EVRM